

Samarbejde hjælper os igennem de hårde opgaver

Ann-Christin og Pia er et nyt makkerpar på Måløv Skole.

Ann-Christin blev færdiguddannet i sommers og Pia startede i 2005, men har været på barsel. De har været makkere siden 1. december, fordi Pias makker skulle på barsel.

De fortæller at de er meget glade for at arbejde på Måløv Skole, fordi der er en god stemning og et godt lærerværelse, hvor man bliver taget godt imod.

Pia tog i sin tid ud og kiggede på skolen og blev så godt modtaget, at hun valgte at her ville hun arbejde, fordi hun følte sig godt tilpas.

Ann-Christin fortæller at hun har været i praktik her, og hun faktisk havde fået et job i sommers som fastansat på en anden skole, men valgte at sige til ja til et vikariat på Måløv Skole. Ann-Christin griner og siger at Måløv Skole også er den eneste skole hun kender, hvor lærerne ikke har faste pladser på lærerværelset og det er godt tegn – det er værd at sige nej tak til en fast stilling for! Ann-Christin og Pia vil gerne tale om samarbejde.

Samarbejde – mere samarbejde – mest samarbejde

Ann-Christin og Pia har et rigtigt godt samarbejde og det føles ofte, som om at de har været kolleger i flere år. Ann-Christin

forklarer at grunden til, at det går så godt nok er at de har haft en AKT-lærer inde over klassen, og det har gjort at de har fundet ud af at agere på samme måde, – det er lidt som Dupond og Dupont.

Pia fortsætter: "Vi har nogle børn i klassen, som det ville være godt for at starte dagen på samme måde og slutte dagen på samme måde – faktisk helst at hver enkelt lektion starter ens. Vi har måttet tale en hel del sammen om hvad vi gør i klassen. Hvad gør du, hvad gør jeg og det bør man måske altid gøre med nye kolleger, for det har været rart og det har afklaret en hel del".

Ann-Christin reflekterer over at det bør man altid starte med. Det har også givet dem meget at bruge supervision. Pia og Ann-Christin har været inde i hinandens timer og det har ligeledes gjort en forskel.

Pia: "Vi har ikke noget imod at sige tingene – vi siger tingene direkte til hinanden. Nu gjorde du sådan og sådan... og jeg skal ikke tænke over om Ann-Christin bliver sur. Vi er måske meget ens i virkeligheden, så det har ikke givet anledning til nogle konflikter at være ærlige og sige tingene som de er".

Der lyder et ordentligt grin fra Ann-Christin: "Det er måske det mest skræmmende. Vi ligner nok hinanden mere end vi har opfattet hinanden før vores samarbejde startede".

Pia uddyber med at forklare i virkeligheden er de ret forskellige, men de underviser på samme måde og forholder sig til børnene på samme måde, hvortil Ann-Christin humoristisk siger i undervisningen gælder det for dem begge om at være strukturerede og konstruktive.

Hvis for eksempel en af dem nu skejer mere ud i en periode og glemmer den vigtige struktur i klassen, så er det den anden der husker at bevare strukturen og omvendt. På den måde supplerer de hinanden godt.

Ann-Christin mener at det har faktisk været stærkt at opleve, for vanens magt er stor og

der er jo nogle ting som man bare gør og så har Pia sagt nej, husk nu lige... De tænker på et konkret eksempel og kommer i tanke om, at Ann-Christin havde for vane at svare på en elevs spørgsmål, selv om han ikke havde hånden oppe. Så sagde Pia 'husk nu ikke at besvare de spørgsmål fra elever, som ikke har hånden oppe'. Eleverne skal vænne sig til at følge reglerne og have en hånd i vejret, hvis de ønsker at sige noget i klassen. Det gælder også de elever, som kommer med velmenende og kvikke bemærkninger, for det er en regel som alle elever i klassen skal lære at efterleve.

Ann-Christin: "Vi har ligesom en fast procedure i klassen, som skal give struktur og det betyder fx at dagen starter med at en af os fortæller, hvad dagen skal indeholde og eleverne må ikke stille spørgsmål imens. Det har vi lært af AKT-læreren, fordi der er børn i klassen som virkelig har brug for struktur".

Derfor taler læreren først og her efter kommer så en fem-minutters spørgsmålsrunde, hvor eleverne kan stille spørgsmål. Det har været rigtig svært, for reelt har Ann-Christin og Pia skulle oparbejde nye vaner og nye mønstre for, hvordan de gør tingene. Det er svært for både lærere og elever at indføre nye vaner. De forklarer at det nu også kan være rart for de stille piger at vide, hvad de skal lave i dag, og det er også rart ikke at blive afbrudt hele tiden og ryge ud på et sidespor.

Ann-Christin: "Og man bliver jo afbrudt hele tiden og taber tråden. Nu er vi blevet mere

strukturerede". Pia overtager sætningen og fuldfører den: "Nu ved eleverne at vi skal tale færdig og derefter bliver det deres tur til spørgsmål".

Ann-Christin og Pia er enige om mange ting, bl.a. at det er rart at få lov til at se andre undervise.

Det er også rart at der er en, der kigger på ens egen undervisning. Man lærer meget af det, både hvad der fungerer godt og hvad der ikke fungerer samt får ideer til, hvad man selv vil prøve af i sin egen undervisning.

Da Ann-Christin blev færdig i sommers havde hun en forestilling om at lærerjobbet ville være lyserødt og svæve rundt på små skyer, men så kom hun ud i den virkelige verden og der ramlede det lidt, fortæller hun.

Pia forklarer at hun har en ide om, at når hun har været lærer i 10 år, så har hun fået styr på det hele. For lige nu er der stadig noget, der bliver ved med at komme bag på hende. Men efter 10 år så må der være noget der er nemmere.

Ann-Christin bidrager solidarisk med et forslag om at de skal sætte sig nogle 10 års mål, så kommer alt nok til at gå OG blive nemmere på vejen.

Hvad betyder det i dagligdagen for jer at I har et godt samarbejde?

Pia fortæller at hun aldrig er bekymret for at der kommer nogle overraskelser, for hun ved at alt hvad Ann-Christin siger i klassen er hun enig i.

Ann-Christin: "Jeg tænker lidt at det er ligesom at lege far, mor og børn. Hvis eleverne ikke kan spille Pia og jeg ud mod hinanden, så går luften ligesom lidt af eleverne. Det betyder også at om morgenen når jeg møder på arbejde, så er jeg ikke bekymret for hvad der skal ske eller jeg kan også have en lortemorgen, hvor min søn har været helt umulig. Så giver Pia mig plads og forventer ikke 110 % overskud. En anden genial ting er ved sygdom, så skriver Pia til mig på sms om morgenen, så jeg ved det før jeg møder".

Pia: "Jamen, det betyder meget at man på vej til arbejde lige kan nå at tænke, hvad skal vi så lave i dag når Ann-Christin er syg. Så kan jeg nå at forberede mig på situationen. Ligeledes kan den, der er syg være syg med lidt bedre samvittighed. Jeg har fx tre små børn som også kan være syge, og så er det rart at vide, at Ann-Christine nok skal styre det og eleverne får en god dag alligevel".

Det er en situation som vi alle kender. Det er ikke rart at stå nede i klassen og først opdage lidt over otte, at ens kollega er syg og så skal man til at forklare eleverne det. Man kan samtidig mærke presset, fordi nu skal man improvisere i en fart og finde på noget fornuftigt at få timen til at gå med.

Ann-Christin fortæller også at det giver hende ro at være sammen med en kollega, der er så struktureret. Det giver både tryghed og der opstår ikke anledning til unødige bekymringer.

Her opstår en lille intern samtale om Pias fantastiske evne til at skrive alt ned i sin kalender, men desværre har de oplevet her for nylig at kalenderen var blevet væk og så var der et øjeblik kaos.

Pia må hovedrystende indrømme at kalenderen blev fundet igen på datterens SFO, hvilket ikke virker helt så struktureret som Ann-Christin beskriver.

Ny makker og klasselærerfunktionen

Ann-Christin forklarer at Pia og hun har stor glæde af hinanden på flere områder, blandt andet i form af de begge er matematiklærere i 2. klasserne og på den måde har de også haft faglig sparring, hvor de kan hjælpe hinanden.

Pia: "Vi supplerer hinanden rigtigt godt. Hvis du siger noget i timerne, så bakker jeg jo også op om hvad du siger og beder eleverne lytte efter".

Ann-Christin mener at det er gået rigtigt godt. Også i forhold til at hun kun har undervist siden august. Det har ikke gjort hende nervøs, at Pia sidder i undervisningen og kigger på hende imens hun underviser.

Pia: " Det er gået nemt med at få ny makker. Det er jo altid lidt spændende for man ved jo ikke hvad man får". Hun forklarer at hun kendte lidt til Ann-Christin i forvejen, fordi hun havde specialundervisning i Pias klasse.

Pia og Ann-Christin deler klasselærerfunktionen og til det siger Pia at det er lidt vanskeligt, fordi forældrene altid opfatter dansklæreren som en slags kontaktperson, og de henvender sig mest til Ann-Christin, fordi hun er dansklæreren. Så prøver Pia at lave nogle andre opgaver og skriver fx sedler til klassen i stedet for. Men hun synes det er underligt, at forældrene ikke opfatter det med at de deler klasselærerfunktionen.

Ann-Christin siger solidarisk: "Ja, det er helt det samme i den klasse, hvor jeg er matematiklærer. Der henvender forældrene sig også til dansklæreren".

Der opstår buldergrin, da Pia udtrykker: "Jeg prøver på ikke at tage det personligt".

Ann-Christin mener at det må være et levn fra gamle dage at kontakten til skolen mest foregår via dansklæreren.

Pia uddyber, at forældrene også skriver begge læreres navne i kontaktbøgerne, og hun besvarer jo ligeså mange kontaktbøger som Ann-Christin. Lige for tiden har de prøvet at få noget op at stå i forhold til legegrupper og det er på Ann-Christins initiativ, så det er mest hende forældrene henvender sig til når det gælder dette.

"Jeg prøver virkelig på ikke at tage det personligt" skraldgriner Pia og Ann-Christin løfter stemningen yderligere ved at tilføje: "Jeg skriver i ugebrevet i morgen til forældrene, at de ikke må gøre Pia ked af det".

Pia ræsonnerer videre og undrer sig over at der stadig er den opfattelse blandt forældrene.

Hun kommer frem til Ann-Christin selvfølgelig også har klassen i rigtig mange dansktimer om ugen – og der starter en debat om hvorvidt det ugentlige timetal til dansk kontra matematik er rimelig og retfærdig...

Niels, skolelederen, stikker hovedet ind i lokalet, kigger på Ann-Christin og Pia og spørger om de har skole-hjem samtaler. Jeg svarer: "Ja, det er mig der er til skolehjem samtale – jeg hedder Jeanette og er 42 år. Jeg har bare glemt mine forældre". Det forekommer os enormt morsomt og latteren er overvældende.

Hvis vi ikke grinte, ville vi jo græde

Vi skifter emne til om Pia og Ann-Christin glæder sig til at fortsætte samarbejdet, men det er ret uvist hvad der skal ske, da der jo er tale om et barselsvikariat. Den lader vi ligge her midt i fagfordelingsperioden...

Pia forklarer at de har gennemgået så meget sammen, de har haft en vanskelig klasse sammen og har tacklet mange problemer i fællesskab og de sig føler sig trygge ved hinanden.

Ann-Christin: "Vi har også meget humor sammen og griner rigtigt meget. Men det er vi også nødt til, for ellers ville vi jo græde. Der

er tidspunkter hvor man tænker så nu knækker filmen, fordi det er svært og hårdt..."

Pia: "Der var faktisk en periode hvor det var ekstremt hårdt at være inde i klassen, og nogle gange kom Ann-Christin i en alvorlig tone og sagde jeg skal lige fortælle dig noget vigtigt. Der blev jeg rigtig bange og tænkte 'åh nej, hun har fundet sig et nyt job'. Hun gjorde det flere gange og der måtte jeg til sidst sige til Ann-Christin, om hun ikke ville være sød at formulere sig på en anden måde, fordi det gjorde mig bekymret hver gang.

Hun havde ikke fundet andet job, men det var min største skræk og derfor blev jeg så nervøs hver gang. Men det handlede om helt andre ting, som vi lige skulle tale om og vende en gang i fællesskab. Nu er det ikke så ekstremt hårdt at være i klassen mere, fordi vi har fået en støtte på".

Rammerne for jobbet

Pia fortæller at hun synes at det er det mest spændende job i hele verden, og hun kan simpelthen ikke forestille sig at hun skulle lave noget andet, men hun synes jobbet er hårdt.

Ann-Christin: "Jeg er uddannet slagter og der er rigtigt langt fra industrislagter til at være skolelærer, men det er her jeg skal være resten af livet. Folkeskolen med dens sorger og glæder, men jeg synes også det er hårdt".

Man er nødt til at bruge sig selv og dermed bliver det jo en investering med ens personlighed som en del af indsatsen, siger Pia. Man kan ikke passe lærerjobbet uden at bruge sig selv på godt og ondt.

Ann-Christin: "Men det er stort at opleve at 24 elever på en eller måde bliver til ens egne. Når de har det skidt, kan man jo godt selv mærke det. Jeg har lavet den aftale med mig selv, at når jeg har fri fra jobbet er jeg Ann-Christin og mor for min søn på fuld tid. Men det kan være svært lige at finde grænsen. Det er jo et job med mange gode sider, fx er der stor grad af frihed inden for rammerne i forhold til lovgivningen. Der er også stor grad af selvbestemmelse og udfoldelsesmuligheder.

Man bestemmer selv niveauet og hvor meget man vil udfolde sig, mener Pia.

BLF og jer

Pia: "Det er fedt at have en lærerforening, der interesserer sig så meget for dens medlemmer. Jeg er enig med foreningens syn på tingene og samlet er vi stærke".

Ann-Christin forklarer at hun kommer fra en arbejderfamilie, hvor en masse ting er en selvfølge når det gælder fagpolitisk arbejde. Hun var også selv meget aktiv som slagter i Nærings- og Nydelsesforbundet.

"Vi er jo stærke sammen. Her på skolen har man også stor glæde af Arne (TR på skolen), når man er ny. Arne laver små sedler til os om, at vi fx skal huske at søge dagpenge osv. når de første ferier nærmer sig og man endnu ikke har optjent feriepenge".

Pia: "Arne kærer sig om alt. Man kan altid gå til ham og få hjælp".

Ann-Christin: "Ja. Lige præcis. Arne kan jo være ligeglad med om jeg får dagpenge i ferien, men det er han ikke".

Pia fortæller at da hun startede på skolen var hun til et "pølse/ost-arrangement" i BLF om alt det nye og der blev gennemgået lønsedler osv.

Ann-Christin: "Vi har valgt jobbet som folkeskolelærere og jeg synes at det er fedt, at vi bevarer det fællesskab som der er i fagforeningen. Tanken om at hvis lorten rammer mig en dag, så står jeg ikke alene. Der er hjælp at hente".

På Måløv Skole havde de faglige weekend med over 30 tilmeldte i marts. Her var der tid til at tale om lønftale, arbejdstidsaftale og så videre. Det var rart at have tid til at blive ordentligt informeret.

Ann-Christin: "Arne slår på lampen på lærerværelset og forklarer tingene. Hvis jeg ikke forstår det, kan jeg altid spørge ham bagefter og få det ordentligt forklaret, så jeg ved hvad det fx betyder for mig. Hvis fagforeningen er generationsbestemt, så er der alligevel en større gruppe yngre lærere der er engageret, tror jeg. Det er jeg selv og det er der også andre der er".

Ann-Christin og Pia er enige om at engagementet er vigtigt og de føler helt klart at det findes. Ligeledes er de enige om, at man selvfølgelig er medlem af en fagforening og en A-kasse.

Først fagforening og derefter A-kasse!

Pia: "Jeg kan simpelthen ikke forestille mig ikke at være medlem af en fagforening. Jeg ville føle at jeg nassede på andre. Tænk hvor skræmmende det ville være, hvis jeg selv skulle gå ind og aftale akkorder med min skoleleder?"

Jeanette Sjøberg